

2008/00004
Hof Amsterdam

**Wet IB 2001 6.20a en
6.17 (tekst 2004)**

Op implantaten bevestigde brug als hulpmiddel aangemerkt

Intrekking cassatieberoep minister (nr. 2010/00989) op 4 augustus 2010 DGB 2010-4459, n.a.v. uitspraak Hof Amsterdam van 26 januari 2010, nr. 2008/00004, jaar 2004

B heeft uitgaven gedaan voor het plaatsen van een op implantaten in de mond bevestigde brug. De brug stelt haar in staat elementaire lichaamsfuncties – het bijten en kauwen van voedsel – te vervullen waartoe zij anders niet in staat zou zijn. Het betreft hier een op implantaten geplaatste gebitsprothese die kan worden bevestigd door middel van magneten, drukknoppen, een staaf-hulsconstructie, of schroeven. In dit geval is de brug geplaatst met schroeven en kan deze uitsluitend geplaatst en verwijderd worden door een tandarts.

In geschil is of ter zake van de uitgaven gedaan voor het plaatsen van een zogenoemde 'Branemarktbrug' recht bestaat op het in aanmerking nemen van uitgaven wegens chronische ziekte als bedoeld in art. 6.20a, lid 1, aanhef en onderdeel a, juncto het tweede lid Wet IB 2001.

Hof

Voor het aanmerken van de brug als hulpmiddel is niet vereist dat de brug een bijzondere hoedanigheid bezit die meebrengt dat zij alleen gebruikt wordt door zieke en/of invalide personen. Ook als die eis wél gesteld zou worden, kan een brug als hulpmiddel worden aangemerkt omdat een brug alleen wordt gebruikt door personen die zonder voorziening niet in staat zouden zijn voedsel op min of meer normale wijze te bijten en te kauwen. Het hof vindt in de omstandigheid dat de brug na plaatsing zijn zelfstandigheid verliest evenmin aanleiding de brug niet als hulpmiddel aan te merken. B kan de uitgaven als persoonsgebonden aftrek in aanmerking nemen.

De minister heeft laten weten dat hij zijn pro forma ingediende beroepschrift in cassatie heeft ingetrokken. Ter toelichting merkt hij het volgende op.

Het geschil betreft de vraag of ter zake van de uitgaven gedaan voor het plaatsen van een brug recht bestaat op het in aanmerking nemen van uitgaven wegens chronische ziekte als bedoeld in art. 6.20a, eerste lid, aanhef en onderdeel a, juncto het tweede lid, van de Wet IB 2001 (tekst 2004). Daarvoor zou in casu slechts aanleiding zijn indien de brug als hulpmiddel in de zin van art. 6.17, eerste lid, aanhef en onderdeel a, en tweede lid, van de Wet IB 2001 (tekst 2004) dient te worden aangemerkt.

Het hof heeft feitelijk en niet onbegrijpelijk vastgesteld dat de brug B in staat stelt elementaire lichaamsfuncties te vervullen waartoe zij anders als gevolg van haar aandoening niet in staat zou zijn. Volgens het hof is daarmee de kwalificatie van hulpmiddel in de voormelde zin gegeven en doet de omstandigheid dat de brug na plaatsing zijn zelfstandigheid verliest hieraan niet af.

Gezien Hoge Raad van 3 december 1997, nr. 33 024, BNB 1998/206, geeft de uitspraak van het hof hiermee naar mijn mening geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is deze voor het overige sterk verweven met waarderingen van feitelijke aard. Van het instellen van beroep in cassatie valt dan ook geen succes te verwachten.

In deze afweging ligt tevens besloten dat ik terugkom van het in mijn besluit van 21 januari 2010, nr. DGB 2010/372M, Stcrt. 2010, 1307, V-N 2010/10.17., punt 3.18, neergelegde standpunt dat – onder verwijzing naar Hoge Raad van 21 november 1990, nr. 26 895, BNB 1991/36 – voor de kwalificatie als hulpmiddel vereist is dat sprake blijft van een zelfstandige zaak. Voor het antwoord op de vraag of een kroon een hulpmiddel is, maakt dit overigens geen verschil. Ik blijf

namelijk van mening dat een kroon geen hulpmiddel is.

Als argumentatie daarvoor heeft te gelden dat het plaatsen van een kroon een persoon op zichzelf niet in staat stelt tot het verrichten van een elementaire lichaamsfunctie, waartoe hij anders niet in staat zou zijn. De situatie dat de functie van kauwen moet worden overgenomen door een hulpmiddel, zoals bijvoorbeeld met een kunstgebit, is hier niet aan de orde. Veeleer kan worden gesproken van gebitsonderhoud. In dit verband verwijs ik ook naar Hof Amsterdam van 9 oktober 2008, nr. P07/00435, V-N 2009/5.12.

Voor de goede orde wijs ik er op dat de kosten van (het plaatsen van) de kroon dus wel als specifieke zorgkosten als bedoeld in art. 6.17, eerste lid, onderdeel a, van de Wet IB 2001 (tekst 2010) kunnen worden aangemerkt. Belastingplichtige komt echter niet in aanmerking voor verhoging van deze uitgaven als bedoeld in art. 6.19 van de Wet IB 2001 (tekst 2010).